

Vasadi Péter

KERESZTÉNY VERS

járok Benned, e rengetegben
 el-elveszve itt is születtem
 sziklád tövén egy szakadékban
 melyben sötét és ferde fény van
 s látok, mint siket, élesebben
 szótlanságomat megszerettem
 elvetted csöndem, szókat adtál
 gyümölcscsel púpozott agyagtál
 vagyok, erős és oly törékeny
 vérem szivárog repedésen
 hatalmas erdő, Te, suhogva
 körülcsavarsz, de angyalodra
 bízod esetlen tántorgásom
 letérdelek, ni, mennyi lábnyom
 mondom mégis beszédem bátran
 magam mögé sok rosszat hánytam
 odavalók!, súgod nevetve
 a rossz a semmi, bárki tette
 igen, de égek, pörkös, látod
 a bőröm!, jó nagyot kiáltok
 visszhangja jön, fénykórust hallok:
 ne végy a szádba kócot, langyost
 kérj és kapsz, keress s aki zörget
 - annak a mélyből fölköszönnek
 ki vagy nekem!, tör ki belőlem
 s kaszálok kézzel lábbal körben
 tánc ez talán, a Dávid tánca
 aranyban, sebbel koronázva
 nem fáradok, egy szent fasorban
 gyökerek között botladoztam

kosárra leltem, benne kendő
 elrejtve Most-ban a Jövendő
 kehelyben Véred, tálkán a Test:
 ihass, ehess;
 te választasz, de én talállak
 jó gazdájára boldog állat
 fölszikkasztunk, mint két elem
 agóniád az életem

VILÁGŐSZ

Julien Greenek

ha már elzúgtak, eldörögtek
 s glukóz savukat földre engedik
 s a tűzvészből csak sistergés marad
 a roppant pára, melynek
 hócsuszamlásos súlya van
 ráül a romra s üszkös házvázakról
 lomhán lefordul, mikor a füstölgő
 gerenda hamuba zuhan

ha majd az őrjöngő rikácsolás
 fényárban megreked és túlfut
 rajta, mint perzselt hátú őz
 a lihegés, csillapíthatatlanul
 s a csönd végigtapogat a krómozott
 hangszereken, mintegy mellékesen
 s tartózkodón, ahogy a hold
 átszerénykedik az éjen

ha majd kicsúszik a test a testből
 s elhal nyögés, gyönyör és fájdalom
 s többé nem koccan össze idő
 a térrel, s a sikló égitestek
 akár lejtőn a villamos, rángva egyet-egyed
 a végső kanyarban elhullanak
 s egy megveszett ceruzahegy fénnyel
 összefirkálja az eget

a napkelte ha majd várat magára
 s nappalnak sok, éjnek kevés már a sötét
 s meghosszabodott pirkadatban
 feketéllik a ház, tuják, kék vaskutak
 a túlalvók fújják a kását
 s álmod rádömlik, mint a gipsz
 s fejed is mozdulatlan, megtudod:
 máshol van minden, s szüntelen.

Cukor György

MAGDOLNA-VERS

Hátunkat egymásnak vetve üldögéljünk, társam.
 Látom a tengert, fényben.
 És azok a fák, az a napfény a törzsön
 s az ünnep a sugaras koronában, mert odaértél.
 És tenger lett a tenger, társam.
 Itt vagyunk. Jól ülsz? Ennél-e valamit, hoztam,
 adok enned.
 Üldögélj hát, megterítek.
 Én etetlek, itatlak.
 És nézzük a tengert, ahogy a hullám hullámhoz
 szívvel tolakszik.
 Töltsék bort a miénkből?

Mesélj. Milyen vidékre gondolsz,
 milyen vágyakozásod van,
 mit kívánsz? Én mit meséljek?
 Gyere közel, közel.
 Mutatom neked, nézd, nézd az olajfák, a kedvedért.
 Nézd, pálmafák.
 Nevezz, nevezz, cirógatlak, nevezz.
 Válladra roskadt mosoly vagyok,
 hadd aludjam kicsit a válladon, kedves.